

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1658

гр. София, 27.02.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в закрито заседание на 27.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

като разгледа дело номер **2296** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано на основание постъпило на 24.02.2020 г. с вх. №6502 искане от [фирма], [населено място] за спиране на допуснато по силата на закона предварително изпълнение на Задължителни предписания, обективирани в т.1, т.2 и т.3 от Протокол за извършена проверка с изх. № ПР 2000218/10.02.2020 г., издадени на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 от КТ от Е. К. и Н. В., инспектори към Дирекция „Инспекция по труда“ – С.. В същото е посочено, че предписанията са оспорени с депозирана при ответника жалба на 24.02.2020 г., копие от която е приложено, и в същото е направено мотивирано искане за спиране на изпълнението. Тъй като жалбата и преписката не били изпратени, е поискано произнасяне по искането за спиране, срокът за изпълнение на което изтичал на 28.02.2020 г.

С разпореждане на Зам.-председателя на АССГ от 24.02.2020 г. от ответника е изискано незабавно изпращане на преписката. Същата е постъпила в АССГ на 27.02.2020 г. в 13.25 часа. Видно от протокола за избор на съдия докладчик производството е образувано като административно дело по жалбата, с която са оспорени задължителните предписания, с направеното в нея особено искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение, въпреки че жалбата в оригинал не е изпратена от ответника с изпращане на административната преписка..

Съдът, като прецени приложеното от оспорващото дружество копие от жалба вх. №20017154/24.02.2020 г. на ДИГ – С. и като взе предвид факта, че настоящото производство е образувано като административно дело – по жалба срещу административен акт, счита, че направеното искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на предписанията е допустимо, като подадено от лице, подало жалба срещу цитираните предписания. Поради това изпълнението им може да бъде спряно до влизането в сила на съдебен акт, с който

жалбата срещу същите бъде оставена без разглеждане, респ. до влизане в сила на акт по съществува на спора.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Със задължителните предписания, оспорени пред съда, чието предварително изпълнение се иска да бъде спряно, е разпоредено на дружеството работодател да изплати на лице, работило по трудов договор с него, трудови възнаграждения за положен от него извънреден труд на посочени дати през 2018 г. и през 2019 г., като и такова за работа на официален празник /06.09.2019 г./ в срок до 28.02.2020 г.

Оспорващото дружество обосновава искането си с твърдение, че предварителното им изпълнение би могло да му причини значителна или труднопоправима вреда, както и че оспореният акт е очевидно незаконосъобразен. Излагат се съображения, че при неизпълнение ще бъде санкционирано с имуществена санкция в размер от 1500 до 10000 лева, а самите предписания ще бъдат изпълнени принудително. Ако изпълни предписанията в срок, дружеството следва да заплати на работника възнаграждение в размер между 10000 и 20000 лева, която сума при отмяна на предписанията не би могло да си върне предвид разпоредбата на чл.271, ал.1 КТ, според която служителът не е длъжен да връща добросъвестно получените от него суми за трудово възнаграждение и обезщетения по ТПО. Освен това ако изпълнението не бъде спряно дружеството ще бъде принудено за заплаща възнаграждение за извънреден труд на всичките си служители, работещи в почивни и празнични дни, за да избегне риска от санкции от страна на ДИТ, което също ще му причини значителни по размер и трудно поправими вреди. Изложени са твърдения и за допуснати явни несъответствия в оспорения акт, както и че същият е очевидно незаконосъобразен. Твърди се, че предписанието по т.1 е издадено от некомпетентен орган, доколкото разпоредбата на чл.404, ал.1, т.12 КТ предоставя компетентност на ДИТ да дава предписания, но само след прекратяване на ТПО. Относно предписанието по т.2 е посочено, че доколкото ТПО с лицето е прекратено, в СРС има образувано гражданско дело по чл.344 КТ, което е висящо. По същото се изследва въпроса за наличието на действително ТПО, който въпрос е преюдициален по отношение на това дали инспекторите са били компетентни да дават предписания. За това в тази част се прави искане за спиране на производството по реда на чл.229 ГПК до приключване на исковото производство пред СРС.

Процесните предписания представляват принудителни административни мерки /ПАМ/, издадени на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ и съгласно чл. 405 КТ, обжалването им не спира тяхното изпълнение. Съгласно Тълкувателно решение № 5/08.09.2009 г. по тълк. д. № 1/2009 г. на Върховния административен съд, разпоредбата на чл.166, ал.2 от АПК за спиране изпълнението на административния акт е обща разпоредба за съдебен контрол, приложима по отношение на всички актове, с които е допуснато по силата на отделни закони предварително изпълнение на административен акт, когато законът не предвижда изрична забрана за съдебен контрол, както в случая. Когато по силата на изрична законова разпоредба се предвижда предварително, незабавно изпълнение на определена категория административни актове, се презюмира наличието на една, повече или на всички предпоставки на чл. 60, ал. 1 от АПК.

Предпоставка за спиране от съда на изпълнението на ПАМ, издадена на основание чл. 404, ал. 1 КТ, е наличие на противопоставим друг интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в разпоредбата на чл.60, ал.1 АПК. В тежест

на жалбоподателя е да посочи и установи пред съда наличието на обстоятелства, обосноваващи необходимостта от спирането изпълнението на заповедта, в случая на оспореното предписание. Оспорващият следва да обоснове наличието на такава вероятност, като изложи твърдения, подкрепени с доказателства, за факти и обстоятелства относно вида, характера и размера на вредите, които биха му били причинени в резултат на допуснатото предварително изпълнение.

С разпоредбата на чл. 166, ал. 4 от АПК е регламентирана възможност допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, по искане на оспорващия да бъде спряно от съда, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, при спазване на ал. 2 на същата разпоредба. Тоест, за да може съдът да спре допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на административния акт, следва жалбоподателят да представи доказателства за засягане на свой интерес, който да е равен по степен на значимост, на посочения в нормата на чл. 60, ал. 1 от АПК.

В случая в жалбата са изложени твърдения за засягане на интересите на оспорващото дружество, но същите настоящият съдебен състав счита, че не обосновават основателност на искането за спиране. Освен това не са подкрепени и с никакви доказателства. Доказателствената тежест е на оспорващия, по аргумент от чл.154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК, съгласно която всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения.

Допуснатото в хипотезата на чл.405, изр.2 КТ предварително изпълнение е обусловено от законовата презумпция за подлежащ на приоритетна защита значим обществен интерес за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, засягащи правата и интересите на работниците и служителите. За да бъде преодоляна тази законово регламентирана защита, оспорващият трябва да докаже, че предварителното изпълнение би могло да му причини значителна или трудно поправима вреда – чл. 166, ал. 2 във връзка с ал. 4 от АПК. Изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства.

Твърдяните от оспорващото дружество имуществени вреди освен че не са конкретизирани и установени по размер, не могат да се квалифицират като значителни и труднопоправими. Липсват данни, че изплащането на паричните суми по предписанията ще засегне значително или финансово състояние на дружеството по начин, който ще постави под въпрос дейността му, за да бъде прието, че са налице основания по чл.166, ал.2 вр. ал.4 АПК. Освен това същите не са основани на нови обстоятелства и не обуславят обезпечаване на жалбата чрез спиране на изпълнението на процесната ПАМ. Предварителното изпълнение е осъществено по силата на закона, като с разпоредбата на чл.405 КТ законодателят е допуснал активно въздействие чрез актовете на органите на Инспекцията по труда за защитата на засегнатите социални права и с цел реалното прилагане на трудовото законодателство и гарантиране на законните интереси на работниците и служителите. Волята на законодателя е да се въведе бързина при отстраняване допуснати нарушения по Кодекса на труда, което не нарушава правата на страните, в случай на евентуална неправилна преценка на контролните органи. Противно на твърденията в жалбата след приключване на съдебния спор по законосъобразността на издаденото предписание, ако резултатът от оспорването е благоприятен за жалбоподателя, той може да предприеме защита на интересите си по съдебен ред, при извършено недължимо плащане по общия исков ред или по реда на ЗОДОВ.

Доводите, касаещи законосъобразността на атакуваното предписание, са ирелевантни за настоящото производство. Ирелевантно за спиране изпълнението на предписанията е и посоченото гражданско дело в СРС. Тези доводи касаят оспорването на предписанията по същество и следва да бъдат разгледани по искането за обявяването им за нищожни, респективно за отмяната им.

Предвид гореизложеното се стига до извода, че искането за спиране на допуснатото по силата на закона изпълнение на оспорените предписания е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Водим от горното Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Задължителни предписания, обективирани в т.1, т.2 и т.3 от Протокол за извършена проверка с изх. № ПР 2000218/10.02.2020 издадени на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 от КТ от Е. К. и Н. В., инспектори към Дирекция „Инспекция по труда“ – С..допуснатото по закон предварително изпълнение на Заповед №РЛН19-РД48-5/22.03.2019 г. на Кмета на район „Л.“, СО до приключване на съдебния спор за законосъобразност на тази заповед с влязъл в сила съдебен акт. Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред ВАС в 7-дневен срок от уведомяване на страните.

На основание чл.138, ал.3 АПК на страните да се изпрати препис от настоящото определение.

СЪДИЯ: